

Mál nr. 114/2020
M og
V vegna frítímaslysáttryggingar fjölskyldutryggingar.

Gildissvið váttryggingarskilmála.
Slyshugtak váttryggingaréttar vegna líkamstjóns 6. nóvember 2018.

Gögn.

Málskot, dags. 29. mars 2020 ásamt gögnum.

Bréf V, dags. 3. apríl 2020, ásamt afriti sjúkraskrár.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að M hafi dottið á baðherbergi heima hjá sér, rekið höfuðið í og hlotið af því alvarlegan höfuðáverka. Í lögregluskýrslu kemur fram að M hafi verið illa áttaður þegar lögregla ásamt sjúkrabíl kom á vettvang.

M telur að hann hafi slasast í skilningi gildissviðs 2. gr. váttryggingarskilmála fjölskyldutryggingar hjá V þannig að líkamstjón hans megi rekja til skyndilegs utanaðkomandi atburðar, enda hafi hann runnið til á baðherbergisgólfi og dottið. Þá lýsingu megi finna í gögnum málsins, eftir að minni M hafi hjarnað við, en ekki eigi að leggja til grundvallar frásögn M þegar hann hafi verið illa áttaður strax eftir atburðinn. M telur ósannað að yfirlíð hafi valdið falli hans og beri V sönnunarbyrði um að líkamstjóm hans verði rakið til slíks ástands, sbr. dóm Hæstaréttar í máli nr. 412/2011. Einnig vísar M til þess að 2. gr. váttryggingarskilmála sé óskýr hvað varðar þann atburð sem leiddi til líkamstjóns hans og vísar um það til dóms Héraðsdóms Reykjavíkur í máli nr. E-920/2013 því til stuðnings að sá atburður sem leitt hafi til líkamstjóns M hafi verið þegar hann skall með höfuðið í gólfið en ekki það hvort hann hafi fundið fyrir yfirlíðstilfinningu. Einnig vísar M til 36. gr., sbr. 36. gr. a., laga nr. 7/1936 um sammingsgerð, umboð og ógilda löggerna (samningalaga) varðandi það að túlka eigi ákvæði skilmála M í hag.

V hefur hafnað bótaskyldu og vísar til þess að atvik það sem leitt hafi til líkamstjóns M hafi ekki verið slys í skilningi váttryggingarskilmála þar sem ekkert utanaðkomandi hafi leitt til þess að hann datt. V vísar til þess að í sjúkraskrá M komi fram að hann hafi verið lagður inn á bráðadeild vegna „akút syncope“, en það sé skyndilegt yfirlíð. Einnig komi fram í sjúkraskrá að M hafi verið með eðlilegt meðvitundarstig fljótlega eftir komu á bráðadeild og minni hafi verið óskert. Einnig kemur fram að M hafi gefið þá skýringu að hann hafi fengið mikinn magakrampa og orðið dasaður og síðan muni hann ekki meira. V mótmælir tilvísun til dóms Héraðsdóms Reykjavíkur í máli nr. 920/2013 sérstaklega þar sem niðurstaða í því máli hafi ekki byggt á sambærilegum atvikum heldur 124. gr. laga um váttryggingarsamninga um tilkynningarfræst.

Álit.

Af gögnum málsins verður ekki annað ráðið en að M hafi sjálfur lýst aðdraganda líkamstjóns síns þannig við V í tjónstilkynningu dags. 29. janúar 2019 að hann hafi fallið inn á baðherbergi og skolið „...með höfuð í.“ Í lögregluskýrslu lögreglumanna sem komu á vettvang þegar M var fluttur með sjúkrabifreið á bráðadeild Landspítala kemur fram að M hafi verið „...mjög illa áttaður og gat ekki sagt til um hvað hefði gerst.“ Í innlagnarskrá dags. 6. nóvember 2018 frá bráðadeild Landspítala kemur fram að M hafi komið vegna „...akút syncope og ruglings í kjölfarið.“ Einnig kemur þar fram að M hafi sagt lækni það síðar að hann hafi fengið mikinn magakrampa og orðið dasaður og svo muni hann ekki meira.

Í váttryggingarétti er orðið slys gjarnan skýrt sérstaklega í váttryggingarskilmálum váttryggingafélaga með þeim hætti að það þurfi að vera um að ræða skyndilegan, utanaðkomandi atburð sem valdi meiðslum á líkama váttryggðs og gerist án vilja hans. Slík skilgreining kemur fram í 2. gr. skilmála frítímaslysáttryggingar fjölskyldutryggingar hjá V og verður ekki litið svo á að um sé að ræða óskýrt orðalag í váttryggingarsamningi sem leiði til þess að 36. gr. samningalaga eigi við.

Í dómaframkvæmd Hæstaréttar Íslands, þ.á.m. dóms réttarins í málum nr. 412/2011 og 128/2013, segir að fall, sem ekki sé sýnt að rekja megi til svima, sjúkdóma eða annars innra ástands í líkama þess sem

hlýtur líkamstjón, sé slys í skilningi vátryggingarskilmála. Af þeim dómum má einnig ráða að þegar fall sé rakið til svima, sjúkdóma eða annars ástands í líkama vátryggðs þá sé ekki um að ræða utanaðkomandi atburð m.t.t. hefðbundinnar skýringar á slyshugtaki vátryggingaréttar. Er sú umfjöllun sem fram kemur í óáfryjuðum héraðsdómi Héraðsdóms Reykjavíkur í máli nr. 920/2013 ekki í samræmi við áðurnefnda dómaframkvæmd Hæstaréttar og verður því ekki lögð til grundvallar.

Læknisfræðileg gögn sem lögð hafa verið fram í máli þessu byggja öll á því að M hafi við innlöggn á bráðadeild hlotið skyndilegt yfirið (akut syncope) vegna magakrampa. Í öllu falli benda allar lýsingar í þeim gögnum til þess að fall M á baðherbergi megi rekja til einhvers sem gerðist innan líkama M sem leiddi síðan til falls hans. Skýringar M sjálfs við lækna benda til þess og þó haft sé eftir honum í sjúkragögnum hvað hafi leitt til fallsins verður ekki séð af tjónstilkynningu M sjálfs til V að atvik hafi verið með öðrum hætti. Verður því ekki lagt til grundvallar að fall M hafi verið vegna utanaðkomandi atburðar í skilningi 2. gr. vátryggingarskilmála V og er bótaskylda því ekki fyrir hendi.

Niðurstaða.

Tjón M er ekki bótaskyld úr frítímaslysaftryggingu fjölskyldutryggingar hans hjá V.

Reykjavík, 5. maí 2020.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.